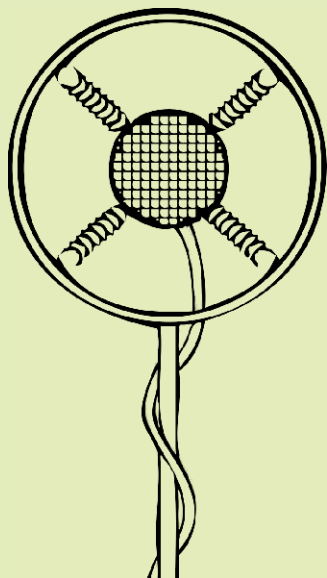

ZDENĚK SVĚRÁK

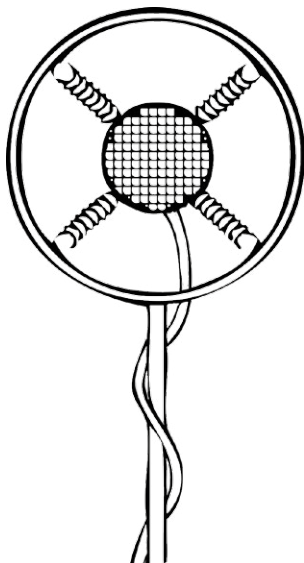
TICHÉ ŠLAPACÍ
KRÁLOVSTVÍ

ZDENĚK SVĚRÁK

TICHÉ ŠLAPACÍ
KRÁLOVSTVÍ

Pohádka pro děti i dospělé

COSMOPOLIS

ÚVOD

V šedesátých letech, kdy ještě televize ne-kralovala tak neúprosně jako dnes, zatoužil jsem napsat nedělní rozhlasovou pohádku. To nebyl malý cíl. Pohádky tehdy z rozhlasu po drátě i bez drátu poslouchal celý národ, děti i dospělí.

Pohádka *Tiché šlapací království* má svůj osud. Vypráví o divném království, kde se nesmí mluvit nahlas... A ti, kteří neposlechnou, si pak můžou zpívat písničky v královském vězení.

Takzvaní normalizátoři nechali pohádku po roce 1968 smazat jako nežádoucí. Nejspíš proto, že „tiché království“ příliš připomínalo tehdejší Československo.

Ale po listopadu 1989 se pohádka dočkala nového natočení pod názvem Kolo se zlatými ráfky. Věříme, že potěší nejen chytré děti, ale i jejich chytré rodiče.

POSTAVY:

reportér – vypravěč Ludvík Šňůra

král Tichošlap IV.

královský rádce Josef Špicl

doktor Sádlo

elektrikář Karel

princezna Bohunka

učitelka Tichá

Sloupník

žák Václav Bíško

poštovní Spěšnina

zloděj Pátek

DIVNÉ TICHÉ ŠLAPACÍ KRÁLOVSTVÍ

Hlásí se Tiché šlapací království. U mikrofonu Ludvík Šňůra, reportér královského rozhlasu.

Byl jsem požádán, abych vám vyprávěl o našem divném království, poněvadž jsem se osobně zúčastnil dějin. Tedy, nejprve je třeba říci, že naše království bylo divné, ale už není. Já například mluvím ještě ze zvyku tiše, ale... mohu docela klidně mluvit i nahlas. Tak daleko už jsme. Ale o tom později, k tomu dojdeme, teď prosím pozor. Dovolují si představit jednotlivé osoby našeho království. Tak za prvé – jeho veličenstvo král Tichošlap IV.

„Nooo, tady jsem se na mou duši poved, co?“ prohlíží se samolibě král Tichošlap IV.

„Je to nejkrásnější známka, jakou jsem kdy viděl, Vaše Veličenstvo,“ neváhá s odpovědí královský rádce.

„To jsi řekl dobře, Josefe. Připadá mi, že na ní mám takové moudré oči. Zvláště to levé.“

„Ano, levé je zvlášť moudré,“ souhlasí rádce. „Ovšem to nikterak neznamená, Veličenstvo, že by pravé moudré nebylo. Na té známce jste se, milosti, skutečně vyvedl.“

„Hmmm... Podej mi nějakou obálku, já se zezadu nasliním a pošlu se bratrovi do Itálie.“

„Ha, ha, ha...“ směje se rádce. „Ten bude zase mrkat, milosti. He, he, he... Co jsem to chtěl říci? Už vím, vyšetřování ohledně toho výbuchu včera v dopoledních hodinách už je ukončeno.“

„Ano? A jak to dopadlo?“ zajímá se Tichošlap IV.

„Šel jsem na to od lesa, milosti.“

„Ten rošťák se schoval v lese?!“ nevěří Jeho Veličenstvo.

„Nikoli, to je takový slovní obrat,“ vysvětluje Josef.

„Aha.“

„Pachatelem výbuchu je Václav Bíško, žák 2. třídy zdejší školy, prosím. Dovolím si vám přečíst jeho výpověď: *„Snědl jsem svačinu a koukám, že mám v ruce prázdný pytlík. Tak jsem ho nafouk a udělal jsem ránu.“*“

„To je zajímavé. Jak ho za ten čin potrestáme?“ ptá se vládce.

„Dovoluji si připomenout, milosti, že jste si při výbuchu úlekem polil polévkou úplně nový plášť z dovezeného hermelínu. A dovoluji si dále uvést, že čin je daleko nebezpečnější, než se zdá!“

„Ty myslíš, že se to nedá vyprat?“ děsí se panovník.

„Veličenstvo, dělá-li žák Bíško ve druhé třídě výbuchy, způsobující váš úlek, čeho se dočkáme za pár let?!“ varuje rádce.

„No, čeho se dočkáme?“ ptá se nedočkavě král Tichošlap IV.

„No,“ zamýšlí se Josef, „za pár let bychom se mohli dočkat detonací!“

„Ne!“ zlobí se vládce.

„Ano, detonací, které by otráslly samými základy!“

„Nemluv pořád o tom rámusu, víš dobře, že to nesnáším. Fúj, to jsem z toho nervózní. Jak ho tedy potrestáme?“

„Navrhuj zabavit mu veškeré jeho obrázkové knížky. Mám zjištěno, že tím ho potrestáme nejvíc. Obrázkové knížky, to je jeho. Ty ho nejvíc baví. Máme je tedy zabavit?“

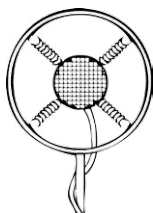
„Zabavit!“ končí debatu král.

Tak, to byl tedy král Tichošlap IV., u něhož jsme zastihli i Josefa Špicla, královského rádce a slídiče.

Bystřejší z vás už jistě postřehli, že král nesnáší hluk, rámus, křik, hukot, práskání, bouchání, hlasité zpívání, o randálu a bengálu vůbec nemluví. Král Tichošlap snáší jen známky, na kterých je vyobrazen. A ticho. Vypadá to jako nevinný vrtoch, ale není to nevinný vrtoch. Je to pravé peklo. Představte si například, jak těžko se mi dělá reportáž z napínavého fotbalového utkání:

„A k míči se dostává levé křídlo červených,“ reportér Šňůra ztiší hlas do šepotu, „je to Kulišák, jedna klička, druhá klička... Vážení posluchači, předem upozorňuji, abyste v případě, že Kulišák – nedej bože – vsítí gól, zachovali klid a hlavně ticho, žádný křik... třetí klička...“

góóól. Jedna nula. Ano, gól. A tribuny nám ukázněně mlčí. Tak to má v našem Tichém šlapacím království být.“

Ovšem já jsem, promiňte, ještě nevysvětlil, proč se naše království jmenuje šlapací.

Náš král nesnáší hluk, proto je u nás všechno šlapací. Sám král jezdí ve zlatém šlapacím autě. Nešlape samozřejmě osobně, k tomu má pět královských šlapáků v livrejích.

Máme také šlapací autobusy. Chcete se svézt? Tak pozor – pojedeme! Nohy na pedály a raz, dva, raz, dva... Mládenci na zadních sedadlech, neulejvat se... Pane řidiči, ten mladík vedle mě se ulévá! Mladíku, styďte